

# Kuklanın Sihrini Keşfedin 2

– F.Ç.Kabadayı · 18 Ocak 2012

## KUKLANIN SİHRİNİ KEŞFEDİN-2

Ben bile bu genç (!) yaşımda bir kukla gösterisini zevkle izlerken çocukların izlememesi mümkün mü? Okul öncesi Öğretmenliği –diğer arkadaşlar üzerine alınmasın ama- daha çok beceri ve yetenek istiyor. Makas tutma çalışmalarından, süslemeye, şaşırmış ve üzölmüş numarası yapacak kadar tiyatro yeteneğine her zaman ihtiyacımız oluyor. Onlara vereceğimiz tepki o kadar önemli ki. Düşünün size yaptığı resmi heyecanla getiren çocuk için hangi cümle daha olumlu etki yaratır?

“İki saattir bunu mu yaptın? Hiç güzel olmamış! Masamın üzerine bırakabilirsin.”

“Aman Allah’ım! Bu ne kadar güzel bir resim! Gerçekten sen mi yaptın? Hemen bunu panoya asmalıyım.”

Çocuğu resim yapmaktan soğutmak sadece bir dakikanızı alırken ressam olma isteği oluşturmakta aynı zamanınızı alır. Ne kadar yorgun olsanız da gülümsemenizi ondan esirgememeli ve yumuşak ses tonunuzu kullanmayı bilmelisiniz.

Kukla oynatırken de muhakkak yetenek gerekiyor. Mütevazıyım ama bu yetenek sanırım bende var. Bazı velilerim “Bugün kukla oynatacaksanız biz de kalalım,” diyorlar. Neden olmasın, hoşlarına gidiyorsa elbet kalabilirler.

Kukla oynatırken çıkardığım ses tonuna bazen kendimde hayret ediyorum. Çizgi film ya da animasyon izlerken seslendirmeler sizi rahatsız etmiyorsa iyi demektir. İki kuklayı karşılıklı konuştururken tıpkı Hacivat-Karagöz’de olduğu gibi farklı sesler çıkarabilmelisiniz.

Evinizde çocuğunuza kukla oynatırken de bu durum böyle. İki kuklanın da ses tonu aynı ise sizce çocuk bu oyundan ne kadar zevk alabilir? Hem konuşturduğunuz kuklayı söylediği cümleye göre hareket ettirmeli hem de ses tonunu doğru çıkarabilmelisiniz.

Benim “Sene Başı Sendromu” adını verdiğim ve her yıl istisnasız yaşadığımız okula alışmayan çocukların ağlama ve annelerinin eteklerine sarılma olayları vardır. Bilirsiniz. Ailesinden daha önce hiç ayrılmamış çocuklar okulda kalmaktan korkarlar. Bazı aileler “Okula başladığında da böyle yaparsan öğretmenin sana çok kızar! Seni okula almaz! Asar! Keser!” gibi cümlelerle çocuğu korkutarak getirmiş ya da “Oh, sen okuldayken ben gezmeye gideceğim, alışverişe çıkacağım, halan bize gelecek!” diyerek onu okuldan soğutmuştur. Bu bize nasıl yansıyor tasavvur bile edemezsiniz.

Okulun ilk haftaları en az beş altı çocuk –birbirlerine bakıp daha da artırarak- ağlar, sınıfa girmek istemez, velisini bırakmaz. Bu ortamda ders yapmak bizim için zor olsa da, okula başlamak için aylardır heyecanla beklemiş çocukların da psikolojilerini bozmakta ve “Acaba biz de korksak mı? Bir sorun mu

var?" diye düşünmelerine sebep olmaktadır.

Bu sorunu bu yıl kukla ile hallettim. Nasıl mı?

İkinci haftanın sonuna doğru dedesi her gün dışarıda beklemek zorunda olan ve dedesinin gidip gitmediğini pencereden takip eden bir öğrencimi de sandalyeye oturmaya ikna ettiğimde kuklaları elime aldım. Kukla sahnelerini seviyorum!

Sahneye çıkan ilk kukla arkadaşını çağırıyor ama diğeri sadece başını gösterip geri çekiliyordu. Utanıyordu. Diğer kukla "Utanma, bu senin sınıf arkadaşların, tıpkı bizim gibiler." diyerek onu sahneye çıkmaya ikna etmeye çalışıyor. Diğer kukla ağlıyor, "Annemi isterim, eve gitmek istiyorum," diyerek çocukları rahatsız edici bir ses tonuyla ağlıyor. İnanın bu sestən çocuklar bile nefret etti. Diğeri ona eve gidince ne yapacağını soruyor fakat cevap alamıyor. "Evde televizyon seyredeceksin biliyorum. Sonra yine seyredeceksin, yine seyredeceksin, bir daha seyredeceksin! Belki oyuncaklarıyla oynayacaksın! Fakat evde bizim burada yaptıklarımızı öğrenemeyeceksin! Biz burada hamurla oynayacağız, yeni boyalarımızla resim yapacağız, oyun oynayacağız, çok eğleneceğiz. Fakat sen eve gidip tek başına kalıp sıkılmak istiyorsun!" Kukla diğer kuklayı ikna edene kadar uğraşiyor. Bu on dakika sürdü. Kuklalar el ele tutuşup okula gitmek için hazırlanmaya giderken çocuklara da "hoşça kalın" dediler.

Kukla oyunundan sonra öğrencimin hiç sesi çıkmadı. Çıkacak olsa diğerleri ona "Kukla gibisin!" diyeceklerdi. Ertesi gün dedesini eve yolladı. Şimdilerde sınıfın en başarılı öğrencilerinden biri.

Her zaman söylerim "Kurtulma yerine kurtarmaya bakmak lazım." Ben bu öğrenci için -öyle bir hakkım olsaydı- "Alışmadı, seneye getirin" de diyebilir ya da her gün dedesini, annesini, ablasını kapıda bekletebilirdim.

Kukla birçok sorunu kökten çözerken hem öğretiyor hem eğlendiriyor.

Bazen ilkokul 1 ve 2. Sınıflara da kukla gösterisi yapıyorum ve inanın çok eğleniyorlar.

Çocukları sevindirmekten daha güzel ne olabilir ki?